

ВЯЛІКАЕ МАЛЕНЬКАЕ ШЧАСЦЕ

Мая сям'я — гэта бацька, матуля, брацік і сястрычка. На сённяшні дзень яны самае дарагое, што ёсць у мяне. Быць з імі разам — шчасце. Не, наша жыццё не ціхае, не напоўненае толькі спакоем. Наадварот, мы жывём у турботах, у нейкіх праблемах. Ці не кожны дзень трапляем, як нам падаецца, у бязвыпадныя сітуацыі.

...Вось і зараз я іду ў аптэку купіць лекі маленькай Марыльцы: зноў застудзілася. Ужо звечарэла, і неба ўсыпана бліскучымі зоркамі. Насуперак майму невясёламу настрою яны прывабна міргаюць, ярка ззяючы ў вышыні. «Гэта сапраўдная карціна міру ў маёй краіне», — такая думка прамільгнула раптам у галаве. І я падумала: няхай будуць турботы, маленькія няўдачы, няхай не спраўджаюцца пакуль што нашы мары. Страшна ўявіць іншае: каб над краінай не нависла пагроза вайны. Тады ўсе клопаты, маленькія і вялікія, адразу страцілі б сэнс...

Зараз я іду ў аптэку, куплю лекі і мая сястрычка выздарае. Я вучуся ў гімназіі, мару стаць журналістам. У мяне добрыя сябры, яны падтрымліваюць мяне, і я гатова дапамагчы ім. Часам мы добра адпачываем, забавляемся, займаемся спортам. Але ўсяго гэтага магло б і не быць. Вайна не дазволіла многім нашым ровеснікам спраўдзіць многія мары...

Трагічную гісторыю з той жудаснай вайны нясе і наша сям'я. Напамін пра гэта — помнік ахвярам, што стаіць недалёка ад Пінска. У спісе прозвішчы рабочых чыгункі, іх расстралялі гітлераўцы за знішчаны фашысцкі эшалон. Сярод загінулых — чатырнаццацігадовы хлопчык. Па волі лёсу ў той дзень ён пайшоў з дарослымі працаваць на чыгунку, падмяніўшы старэйшую сястру. Вайна не пашкадавала прыгожага, статнага, ні ў чым не павіннага падлетка, абарвала жыццё, забрала яго будучыню, яго шчасце.

Бо самае дарагое ў чалавека — жыццё. Пакуль мы маленькія — шчаслівыя ад матулінай ласкі, ад яе шчырай любові, ад бацькавых клопатаў за нас. Падрастаем і становімся шчаслівымі, здаецца, ад новай моднай вопраткі ці дарагога мабільнага тэлефона. Стаўшы дарослымі, адчуваем шчаслівы настрой у каханні. Шчасце і ў тым, каб здзейсніць сваю мару — набыць жаданую прафесію...

○ ПРА АЎТАРА

Анастасіі — 17 гадоў. Пра сябе яна кажа:
— Я звычайная дзяўчынка. Сваю знешнасць мару выкарыстаць для будучай прафесіі. Бачу сябе ў будучым або ў якасці дыктара, або вядучай маладзёжнай праграмы. Люблю вывучаць нашу родную мову — двойчы ўдзельнічала ў школьных навуковых канферэнцыях. Я добры дэкламатар. Дарэчы, калісьці атрымала гран-пры ў конкурсе выразнага чытання вершаў і сцэнічнага вобраза. Менавіта таму маю ў школе абавязак — штогод весці святочныя лінейкі. А мой любімы прадмет — гісторыя Беларусі.

Зацішша — зусім не ваенная назва вуліцы ў Мінску. На ёй пасярод тратуара расце даволі старая ўжо бяроза. Яе гісторыя ідзе з ваенных дзён. Жанчына, якую можна было ўбачыць раней каля яе, ужо не прыходзіць. Але дрэва па-ранейшаму сведка таго часу. Бярозку пасадзіў сын той жанчыны, герой, які не вярнуўся з вайны. Маці абараніла дрэва, пачуўшы рокат бульдозера. А чалавек зразумеў яе. Цяпер каля бярозы сваволяць дзеці, знаходзяць прытулак закаханых, іншыя здзіўляюцца людскому ўчынку пакінуць дрэва жыць пасярод тратуара.

Па волі выпадку і назва вуліцы Зацішша як быццам бы нагадвае пра хвіліну маўчання па загінулых. Гучаць адгалоскам той жудаснай вайны і некаторыя іншыя назвы вуліц нашага горада.

Яны носяць імёны герояў: Заслонава, Панфілава, Рафіева, Кульман, Мірашнічэнка. Нельга перакрэсліць гісторыю. Уявіць яе чыстай белаю старонкай — гэта значыць здрадзіць светлай памяці. Не бачыць на гэтым белым аркушы прозвішчы герояў-пераможцаў і забыць падзеі жудаснага часу — значыць, не ведаць і не разумець каштоўнасць мірнага жыцця.

...Я ўжо дома і назіраю, як сваволяць паздаравешшая Марылька, разглядаю спартыўныя ўзнагароды свайго брата, разважаю пра сябе, пра сваю мару. А хутка матуля пазаве нас на смачна прыгатаваную вчэру. І цяпер ужо разумееш, як добра ўсё ў нас. Напэўна, гэта і падказвалі мне мірна зіхацеўшыя на небе зоркі...

Анастасія ЯРАХНОВІЧ,
вучаніца 11 класа гімназіі № 12 г. Мінска.

ЭМОЦЫІ — ПАСЛЯ РЫНГА

Раней бокс быў выключна мужчынскім відам спорту. Яшчэ ў XIX стагоддзі брытанская феміністка, жанчына-пэр, баранеса Эдыт Самерскіл выступала за забарону бокса з-за яго жорсткасці. Што ж казаць пра жаночыя баі?

Многія лічаць, што прадстаўніцы прыгожага полу — істоты слабыя, якія не могуць дэманстраваць сваю сілу нароўні з мужчынамі. Я прытрымлівалася такога ж меркавання, пакуль не пазнаёмілася з юнымі маладзечанскімі спартсменкамі.

Вікторыя Мандрык займаецца тайскім боксам два гады. «На старце» яе мама была супраць такога хобі. «Махаць кулакамі — гэта не для дзяўчат», — паўтарала яна. Але бачачы непадробную цікавасць дачкі, дазволіла ёй схадзіць на трэніроўку.

— Я прыйшла ў спартыўны клуб «Гладыятар» і ўбачыла дзяўчыну, якая з азартам і бляскам у вачах калаціла баксёрскую грушу, — успамінае Віка.

Гэта была Віталіна Вірынская, бронзавы прызёр чэмпіянату свету па тайскім боксе, сяміразовая чэмпіёнка Беларусі па ўшу.

— Многія дзяўчаты прыходзяць толькі для таго, каб зрабіць забаўнае сэлфі, — заўважыла Віталіна.

Таму сама аддае перавагу трэніроўкам з юнакамі, у іх сапраўды можна набрацца досведу, яны могуць дапамагчы парадамі, паказаць, як трэба рабіць тое ці іншае практыкаванне.

Трэніроўца два-тры разы ў тыдзень па дзве гадзіны. Парным спарынгам папярэднічае размінка з гантэлямі, скалкай. А ў самым канцы баксёры звычайна качаюць прэс, ногі, шыю.

— Спецыяльнай дыеты я не прытрымліваюся, бо заўсёды знаходжуся ў патрэбнай вазе. Адзінае правіла — ніякага

Віталіна ВІРЫНСКАЯ.

У стылі адзення спартсменка не губляе жаночасці: робіць макіяж, манікюр, любіць насіць сукенкі і абутак на высокіх абцасах. Як і любая дзяўчына, марыць пра вялікую сям'ю.

Зразумела, што бокс робіць людзей мацнейшымі, але не пазбаўляе пры гэтым дзяўчат прыгажосці, далікатнасці і чуласці.

Аліна ШУМЕЛЬ, вучаніца 10 класа гімназіі № 10 г. Маладзечна.

Юнакі — прадпрымальнікі

Старшакласнікі з Маладзечна **Аляксандр Траска і Ягор Кавалёў год таму сталі вырабляць на продаж розныя драўляныя рэчы. Калісьці Саша займаўся ў гуртку «Юны ўмелец». З тых часоў у яго засталася не толькі прылада для выпальвання, але і вялікая любоў да апрацоўкі дрэва.**

Спачатку гэтая задума здавалася неверагоднай, але першыя магніты ў форме мішак, эскізы якіх юнакі знайшлі ў інтэрнэце, раскупілі даволі хутка.

— Тады мы думалі, што гэта дробязь, але потым зразумелі: трэба бачыць вынік у малым, бо менавіта ён матывуе ісці да самай вялікай мары, — успамінае Аляксандр.

Бацькі падтрымалі пачынанне дзяцей: дапамаглі абсталяваць майстэрню, закупіць матэрыял. Продаж вырабаў «Tree makers» (так сябры назвалі сваю справу) пайшоў у гару. Усё, што выходзіць з рук хлопцаў, — кухонная дошка або падстаўка для сурвэтак, магніт ці бірулька — атрымліваецца сапраўды якаснае. Часам здараюцца незвычайныя заказы, напрыклад, лялечны домік для Барбі і Кена. Тады майстры праяўляюць усю сваю фантазію і творчасць, каб падарунак малому атрымаўся насамрэч арыгінальны.

○ ПРА АЎТАРА

— Хутка канец навучальнаму году, і таму ўсе мае думкі, напэўна, як і ва ўсіх маіх аднагодкаў, — пра паступленне, — падзялілася сваімі хваляваннямі наша аўтарка. — Кожная хвіліна на рахунку, аднак я стараюся знаходзіць час для хобі і чытання. Духовнаму станулённю дапамагае мая любімая сучасная пэтка Астхава. Яе вершы незвычайна пачуццёвыя і эмацыянальныя, яны здольныя падтрымаць, натхніць і абнадзеіць.

У Ірыны гэта ўжо другая дасланая «праба п'яра», што, нагадаем, умовамі нашага творчага конкурсу не забараняецца. Праз два тыдні аўтарцы споўніцца 18 гадоў.

Па словах юных прадпрымальнікаў, людзям падабаецца тое, што яны робяць, і яшчэ ніхто не адмаўляўся ад заказа. Асабліва дзякавалі за калаж з фотарамак у выглядзе дрэва, які стаў годным аздабленнем кватэры.

— Мы заўсёды стараемся рабіць нешта новае і актуальнае, — тлумачыць Ягор, — спрабуем знайсці падыход да кожнага пакупніка, ставім сябе на яго месца.

Нядаўна ў сяброў з'явілася магчымасць прадаваць свае вырабы не толькі ў Маладзечне, але і ў Мінску. Зрабіць заказ можа абсалютна кожны, для гэтага дастаткова азнаёміцца з каталогам і напісаць адміністратарам.

Дзякуючы цяргенню, уседлівасці і этанакіраванасці маладыя людзі змаглі дамагчыся немалых поспехаў. Першыя даходы пайшлі на набыццё больш якасных матэрыялаў, розных інструментаў для апрацоўкі дрэва, у тым ліку і станка. Пакуль хлопцы працуюць удваіх, час ад часу змяняючы

адзін аднаго: адзін выпілоўвае, другі афармляе, затым наадварот.

З выбарам будучай прафесіі суразмоўнікі пакуль не вызначыліся, таму пра асноўны абавязак — вучыцца — яны не забываюць. Асаблівую ўвагу ўдзяляюць замежным мовам, бо лічаць, што ў будучыні гэта ім спатрэбіцца. У напружаным графіку юных бізнесменшаў знаходзіцца час і для іншых захапленняў. Напрыклад, Ягор любіць маляваць і адпачываць за праглядам вострасюжэтных фільмаў, а Саша іграе на баяне і гуляе ў валејбол. Калі ж хлопцы збіраюцца разам, то імкнучца не губляць ні хвіліны: распрацоўваюць новыя ідэі, выконваюць заказы, разбіраюць памылкі. Усё гэта набліжае маладых людзей да іх запаветнай мэты — стварыць дабрачынны фонд, які яны будуць забяспечваць сродкамі, атрыманымі ад продажу вырабаў.

— Хочацца быць карысным тым, хто з якіх-небудзь прычын мае патрэбу ў дапамозе, — кажа Ягор.

Усё роўна, чым будуць займацца нашы героі ў далейшым, зразумела адно: у такіх прадпрымальных юнакоў усё атрымаецца.

Ірына БУБНОВА,
вучаніца 11 класа
СШ № 12 г. Маладзечна.